

EQUADOR

Són les quatre de la tarda al mercat de Cotopachi i l'Anita encara no ha venut encara la seva mercaderia diària: un xal, una bufanda o qualsevol dels articles que porta a sobre.

Seu en un banc amb el seu germà petit, a prop del nostre autobús, i fa ganxet empalmant petits triangles de cuir amb llanes de colors. Té tretze anys, però, com a molt, li posaries deu. Ella i el seu germà són molt més menuts del compte. Del compte europeu, vull dir.

La Clara i el César s'acosten, s'ajupen i parlen amb ella. És dolça, educada i tímida, com tots els nens i nenes que veiem al país. Són cinc germans i ella és la gran. A casa, tots treballen o aporten alguna cosa. Fins que no ha venut una o dues peces, no pot plegar, aquestes són les regles del joc. Un joc molt dur, en un poble molt dur, en un món molt dur.

L'Anita xerra sense deixar de fer ganxet. A prop, una banda de música ha començat a tocar, és la festa major del poble, conegut sobretot per l'artesanía de la pell. La resta de la colla encara no ha arribat. Alguns han comprat carteres o fins i tot americanes, tan barates que fa angúnia regatejar.

Díga'm, Anita, què costa aquesta bufanda tan maca... sis dòlars? Me la quedo! Però no me la sé posar bé. L'Anita em mira i somriu, em passa les mans pel voltant del coll i m'arregla la bufanda amb delicadesa: una banda per aquí, l'altra ha de penjar per darrera. Acaba amb una carícia a la galta. Li dono els sis dòlars i un petó. Florència, l'argentina, li compra el xal negre: *"Sho" nunca me hubiera comprado una cosa así, viste?*

Els companys de viatge van arribant a l'autobús i ens fan una foto amb els dos germans. L'Anita està molt contenta: dues vendes en menys d'una hora! Ja ha fet tota la feina del dia. *Ahorita ya te puedes ir a casa*, li recorda el César. Al Perú, ell ha estat educador de nens i nenes treballadors, i sap de compromisos domèstics i laborals.

Dime, dónde está tu mamá o tu papá? L'Anita assenyala un grup d'homes a l'altra banda de la plaça. Però no té presa, està agraïda i ens vol dir adéu. S'espera a que l'autobús arrenqui, i ens fa adéu amb el seu germà.

L'orquestra s'ha aturat, en una de les paradetes de música del mercat sona (oh, no!) *Aserejé*, i jo encara tinc la galta encesa per la carícia d'Equador.